

ste år har solide økonomiske problemer og ikke kan få pengene til at slå til.

Det er jo rigtigt, når man ser på finansieringen, at der ikke er nogen gratis frokost. Det er der jo heller ikke for kommunerne. Hvor forestiller man sig at kommunerne skal tage de her penge fra? Er det fra daginstitutionerne? Er det fra hjemmehjælperne? Eller hvor forestiller man sig at kommunerne skal skære henne?

Jeg synes, at det ikke er at vedgå sit ansvar, når man erkender, at der er et massivt problem, men ikke vil være med til at løse det. Guderne skal vide, som flere har været inde på, at det ikke er noget, der gror i den radikale baghave at indføre centralistisk lovgivning, men grunden til, at vi går med på det her, er, at vi finder problemet akut, og jeg synes, at kommunerne har haft mange år til at løse det, og så er det en ganske, ganske særlig problemstilling for en ganske, ganske lille minoritet, hvor der ikke er overenskomst, hvor der er nogle ganske særlige arbejds- og ansættelsesvilkår, og hvor vi altså har en situation, hvor de mennesker simpelt hen ikke kan leve et liv, hvis ikke de har en hjælper. Og vi har nogle hjælpere, der er ved at gå ned på grund af de vilkår, de arbejder under.

Så vi vil gerne være med til at finde 100 mio. kr. i satspuljen til det her formål. Vi har før fundet store midler til formål, vi syntes var hensigtsmæssige. Det kalder jeg ikke ingen finansiering, det kalder jeg en ret præcis finansiering, og vi synes ikke, at det gjorde noget at opprioritere handicapområdet.

Vi har alle en interesse i, at personer med handicap bliver bedre integreret i det danske samfund. Vi har alle sammen en interesse i, at Danmark lever op til menneskerettighederne også på det her område. På den baggrund kan jeg ikke begribe, at regeringen endnu en gang vælger at sylte et ganske væsentligt socialpolitisk spørgsmål.

Men mere uforståeligt er det, at Dansk Folkeparti, som ellers går rundt og holder store skåltaler om social ansvarlighed, lader den her pasere igennem. De kunne fuldstændig gratis støtte forslaget ved at henvise til satspuljen. Det er mig simpelt hen ubegribeligt, at man ikke vil stå ved sit sociale ansvar.

Formanden:

Tak til hr. Martin Lidegaard. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det allerførste spørgsmål, man må stille sig i forbindelse med den her debat, er egentlig: Hvem har ansvaret for at hjælpe og støtte borgere i det land, hvis de ikke kan tage vare på sig selv?

For Enhedslisten er spørgsmålet meget enkelt at besvare: Det skal selvfølgelig fællesskabet, det skal vi hjælpes ad med via en solidarisk skattepolitik. Det er ikke den enkelte far, bror, mor eller ven, der skal have ansvaret for at hjælpe et menneske, hvis liv f.eks. er afhængigt af, at respiratoren fungerer. Det er selvfølgelig noget, som det offentlige har ansvaret for.

Derfor skal det offentlige også sørge for, at det fungerer optimalt og effektivt. Kvalitet i velfærdsydelser kan kun lade sig gøre ved at have glade medarbejdere, og glade medarbejdere får man ved at lønne dem ordentligt, ved at give dem ferie, ved at give dem ordentlige ansættelsesforhold og i alle forhold vise, at de bliver værdsat for det arbejde, de gør. Det er helt urimeligt, at en gruppe mennesker, som udfører en endog meget vigtig samfundsopgave, ikke kan få løn under sygdom.

Man kan hurtigt lade tankerne gå tilbage i historien og sammenligne handicaphjælpernes situation med tyendes situation i det gamle Danmark. Det er tilsyneladende også regeringens hensigt, at mennesker som handicaphjælper ikke skal have børn, for løn under barsel får de heller ikke. Det er selvfølgelig meget få mennesker, der kan holde sådanne forhold ud i lang tid, og derfor skifter de ofte job.

Det er igen og igen den handicappede, som rammes i sidste ende; den handicappede, som skal møde nye mennesker, der skal oplæres; den handicappede, som skal håbe på at få en handicaphjælper, som vedkommende kan lide osv.

Kl. 17.15

Denne fuldstændig uholdbare situation for handicappede og handicaphjælper kan vi gøre noget ved. Især for de partier i Folketinget, som siger, at de gerne vil ægte velfærd, bør det ligge lige for at sikre et af de områder inden for velfærden, som måske i virkeligheden har størst problemer, og som er et af de vigtigste områder overhovedet. Hvis de partier – inklusive Dansk Folkeparti – virkelig vil hjælpe, så stemmer man ja til det her forslag. Det vil betyde, at de ca. 6.000 mennesker, som arbejder inden for området, vil få ordnede løn- og arbejdsforhold, og at lige så mange mennesker med handicap vil få en mere stabil og dermed bedre tilværelse.